

Szemtől-szembe láthatatlan formát ölt az életed
Eltemetlek, elveszed, de tested ölt a képzelet
Rám kacsintasz, meg sem látlak, én még most is reszketek
Magamba is nézek néha, én már rég nem rettegek

Szilánkon lépkedek lassan, túl száraz a lélegzet
Felszakítja bennem ezt a kint
De ha egyszer megdobban, eltörli az emléket
S tiszta lappal indít

De én miért félek mindig
És miért mindig mástól?

Ha az elmém belesüllyed, akkor én még a hibámból sem tanulok ma
jd semmit
Ezen nincs már, ami enyhít
Csak szívódik a méreg, és a lelkem már rég csenddé lett

Látom még a képet, és nem tűnik életlennek
Elképzellek téged, bennem él a másik feled
Számolj még egy-két kört hozzá
Már látom, hogy elporladsz lassan
Én érzem, hogy nemrég még itt voltál mellettünk
Bennünk még itt él ez az emlék
Bennünk még itt él ez az emlék

Éretlen senkiből lettünk, túl messze a gyermek
De színtisztán hallom a hangját
Ha érteném mit mond, én tudnám, mit várna
És őszintén meginnám minden szavát
És könnyű, még senki nem lát
Otthonnak üres szobát, én festeném minden falát
Építsünk romokból kedves hazát